

Frau Gertruda, Huso, Haso i internet

Baš smo se tu večer dobro zapili. Čak sam se i ja poveo za onim što je nekad rekao Benjamin Franklin: "Vino je dokaz da nas Bog voli i da želi da nas vidi sretne"! No, prihvaćao sam tek svaku treću "rundu" ponuđenog mi vina s geografskim porijeklom obale Rajne, jer sam vodio računa o onoj našoj narodnoj da vino kaže: "Hajde ti ja ću doći".

Bilo je to na završetku jednog od tečajeva što ga je za svoje zastupnike u Njemačkoj i ostalim zemljama Europe, svake godine pripremala renomirana tvornica alata. Preko dana su nas po nekoliko sati upoznavali sa svojim novim proizvodima, a na kraju sedmodnevnog tečaja, bila je čak i provjera stečenog znanja.

Na proslavljanje uspješno završene edukacije uz večeru u restoranu, sve nas je pozvao jedan od njemačkih zastupnika. Mada su na tečaju bili zastupnici iz Mađarske, Poljske, Češke, Slovačke, Kine, Slovenije ... njemačkih je bilo najviše. Oni neki stariji i iskusniji, znali su da će nakon našeg ulaska u restoran vrata biti zaključana, da će ta večera potrajati do ranih jutarnjih sati, da to neće proći bez velike količine vina, pa se nisu odazvali pozivu, jer sutra valja putovati doma. Tako da nas je došlo samo desetak.

Društvo dobro, mješovito, međunarodno, zanimljivo... Sve iskusni komercijalisti-tehnolozi koji lijepo pričaju i kad moraju i kad ne moraju (profesionalna deformacija), nitko mlađi od 40, a tu su i dvije gospođe sa preko pedeset, baš kao i ja. Kad su kazaljke na satu pokazivale one sitnije brojeve, počeli su se pričati vicevi, a ja viceve ne znam, ne volim, ne pamtim i ne pričam, ali što ću? Slušam! Nezaobilazna tema viceva: muževi, žene, bračni i izvanbračni odnosi. Iznenada će meni jedna od gospođa dobaciti:

-...a jeste li vi oženjeni? Imate li djece?

-Jesam, već trideset godina sa istom ženom, koja ima dva odrasla sina i stalno mi tvrdi da su moji.

Nastao je smijeh. Pogrešno su valjda zaključili da sam ja duhovit, pa će Frau Gertruda:

-Dajte nam ispričajte jedan o onoj dvojici...Ma, kako se ono zovu ...?

Sjetim se ja sigurno je čula za Husu i Hasu, jer svi oni znaju da sam ja kao izbjeglica iz Bosne živio i radio nekoliko godina u Njemačkoj i da sam sad u Zagrebu zastupnik za RH i BiH. Znam ja i jedan vic na "zadanu" temu, koji sam pričao ponekad kad sam baš morao, pa počnem:

-Haso je zbog ratnih neprilika u Bosni stigao kao izbjeglica u USA. Brzo se snašao i uvidio da je informatika stvar budućnosti. Marljivo se trudio da ovlada tim znanjem i tehnologijom s namjerom da se vrati u svoju, uvijek voljenu i nikad neprežaljenu Bosnu. Nekoliko godina kasnije, on je svoju zamisao i ostvario, ovladao je znanjem, nabavio svu potrebnu tehniku i vratio se u rodni kraj s namjerom da otvori svoju firmu. Čuo komšiluk, rođaci i prijatelji da se Haso vratio, pa svi nahrlili da čuju kako je tamo i vide što je to Haso u Americi, saznao, naučio i otamo donio. A Haso, da bi dobio besplatnu promidžbu, sve strpljivo pokazuje i objašnjava pa i to kako on preko interneta može baš sve i kako će otvoriti svoju firmu. Svi su zapanjeni njegovim znanjem ali i tradicionalno nepovjerljivi, pa mu prijatelj Huso reče:

-Sve ću ja to tebi vjerovati ali ako budeš mogao naći na tom tvom kompjuteru, gdje se sada nalazi moj otac Osman.

Haso ukuca adresu Husine kuće, pa krene virtualno u potragu do prve kafane, a Huso sve budno prati i čeka odgovor.

-Nema tvog oca! - kaže Haso.

-Kako nema kad sam ga maloprije vidio baš u toj kafani?

-E, tu jest neki Osman ali ovdje stoji da on nije tvoj otac.

Nastade smijeh, a najviše se smijala Frau Gertruda, za koju baš i ne znam ima li djece i tko im je otac.